

ΡΩΜΙΚΑ

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΥ ΤΗΝ ΓΡΑΦΗ Ο ΣΟΥΡΗΣ

Έβδομον κι' είκοστόν* μετρούντες χρόνον
έδρευόμεν' στην γήν των Παρθενώνων.

Έτος χίλια δώδεκα κι' ένακόσ' άκόμα,
δλοι την Άνθρώποι θάχρουνε' στο στόμα.

Δεκατέσσαρες Άπρίλη,
τά στενά μας κλείν' ή Πύλη.

Χίλια διακόσα τρία,
βροντή και μπακαρία.

Τών όρων μας μεταβολή, ένδιαφέρουσα πολύ.

Γράμματα και συνδρομαί — άπ' εύθείας προς έμέ.
Συνδρομή για κάθε χρόνο — δ κ τ ω φ ρ ά γ κ α ε ί ν α ι μ ό ν ο .
Γιά τά ξένα όμως μέρη — δ έ κ α φ ρ ά γ κ α και ' σ τ ό χ έ ρ ι .

Είς γνώσειν φέρομεν παντός εύμούστου τσαλεπή
ότι πωλούμεν σώματα «Ρωμηού» άνελλιπή
μέ την άνάλογον τιμήν, κι' όποιος άπ' έξω θέλε ι

Περί των Τιτανικών και των άλλων ξαφνικών.

Φ. — Άπρίλης είναι γύρω μας, βρέ Περικλή κωθώνι,
και μέ κελάδημα γλυκό
'στών κήπο τόν Βασιλικό
γλυκολαλει τάχθόνι.

Χορεύουε και νροι και νεζαίς,
μοσχοβολούν ή λεμοναίς,
κι' άναγαλλιά, ή πλάσις
της γής και της θαλάσσης.

* Άπρίλης είναι γύρω μας... τί χλόη 'στους λεμώνας...
χυμός έδω, χυμός έκετ,
συγκρούονται Τιτανικοί
μαζί μέ παγετώνας.

Θνητοί καύμενοι τρέμετε,
και πάλιν δαίμων βρέμεται
καταστροφής άλάστωρ.

Τάφος ύγρός άνοίγεται,
καθένας πένης πνίγεται,
μά και καθένας Άστωρ.

* Αμέτρητα δεινά δεινών
έν μέσφ τών Ωκεανών,
καταστροφή και κλάμμα.

Και ταλλαράδες Άστωρες
κι' εύδαίμονες προγάστωρες
'στο φούτο πών άντάμα.

Μεγάλων καταποντισμών βλέπω παντού συντρίμματα,
κάνουν μά τρύπα 'στο νερό κι' ή φτώχιας και τά χργάμας,
κι' όσοι δέν έχουν τίποτε κών όσιον κών άγιον
άνατριζάχουε κι' αύτοί μέ τούτο τό κναχίον.

Τιτανικός, Τιτανικός...
Θεούλη μου, τί πανικός,
τί φρικη θαλασσία.

Θανάτων άγριος τυφών,
καταστροφή καταστροφών,
δεύτερα παρουσία.

Π. — Τί μου τά λές αύτά;
για μέ μέ συγκινήσής;
δέν δίνω δρό λεπτά
κι' άν ελη σβός' ή κτίσις.

* Εγώ για τους πνιγμένους δέν έχω συλλογή...
αύτος ποδ ταξείδευει μά' μέρα θά πνιγή.
Δέν χάνομαι κι' έγώ για συμφοράς τού κόσμου...
κάνενας άπ' αύτους, δέν ήταν γ'ωδός μου.

Κι' άν π'νιγχαν έμεινον,
βρέ Φασούλη μεσινή,

έσένα τι σέ μέλει;...μή τάχατε κανείς
ήτο ποτέ δικός σου, φίλος ή συγγενής;

Δέν φρικιώ μ' ἄλλθρους Τιτανικῶν δεινούς,
γιατ' εἶδα τοῦ Τιτῆνας
φυλῆς γλωσσοκοπίνας
νά πνίγωνται εἰς μαύρων κουκιδῶν Ἰσκαούς.

Ἐκείνων τῶν Τιτάνων τὸ πνίξιμο μὲ κάνει
νά κλαίω, στραβοκάνη,
Ἐκείνων τῶν Τιτάνων ἡ τρομερὰ μαυρίλα
μοῦ φέρει τετρατάϊου ῥίγος κ' ἀνατριχίλα.

Κι' ἂν τούτους τοὺς Τιτῆνας
ἐξέμεινε μὲ παιδνας
καὶ πανηγυρικούς.

Μὰ τούτων τώρα θρήνει
τὸ μαῦρο τὸ μπουρίνι,
κ' ὄχι Τιτανικούς.

Ἐκείνων τῶν Τιτανικῶν τὰς Τιτανεῖους δράσεις
ποτέ σου μὴν ζεγάσῃ.
Ἐκείνους τοὺς Τιτανικούς,
θρὲ Φασουλῆ, συγῶρα,
τοὺς συγκρουσέντας τώρα
μὲ παγετώνας λαϊκούς.

Γι' αὐτοὺς τοῦ κυριάρχου δὲν ἔλῳσαν οἱ πάγοι,
κ' ἡ νέα των ὄρη
κ' ἡ δράσις ἡ θερμὴ
σ' ἐκείνους διεπράγη.

Συντρίμματα κυττοῦν
συγκρουσέως ἀγρίας,
κ' ἀπέλπιδες ζητοῦν
σανίδα σωτηρίας.

Φ.— Πάψε, Περικλίτο, νὰ θρηνησῇς πνιγμούς
παλαιῶν Τιτάνων, πόνους, σπαραγμούς.
Τούτων τῶν δυστύχων
τὸ φρικτὸν καυάγιον
μὴ μοῦ λές εἰς ἦχον
τροπαρίου πλάγιον.

Μὴ θρηνησῇ μὲ θρήνους
τόσον τραγικούς
τους μὲς ἐκείνους
λοῦς Τιτανικούς.

Ποῖοι κολοσσοί...
δόξα σ' ὄνομά των,
μὰ μὴν κλαῖς καὶ σὺ
τὰ συντρίμματά των.

Ἄπ' αὐτὰ θὰ ἔβγουν ἄλλοι περισσότεροι,
μὰ καὶ θυνκότεροί,
ἀπ' αὐτὰ θὰ γίνουν οἱ Τιτανικοί
γενεῆς γενναίας
καὶ καθ' ἕλα νέας,
ποῦ δὲν θὰ τοὺς θραοῦν πάγοι λαϊκοί.

Ἀνθρῶς Ἀπρίλιος
Ἀνορθώσις ψάλλει,

κ' ὁ λαμπρὸς μας ἥλιος
κατακαίει πάλλι.

Κύττα, Περικλίτο, πῶς τὸ πᾶν σφιγξ...
βλα τὰ πουλάκια πῆν ζυγὰ ζυγὰ,
τῶρμιο τᾶθδὸν πάει μοναχὸ
καὶ στοὺς κάμπους τέτοια λείει τὸ φτωχό.

Μὲ τὰς Ἀνορθώσις κόσμος λαχταρᾷ...
πῆγε κ' ὁ Λευτέρης μὲς ἔστι Ζαγορά.
Μὲ τὰς Ἀνορθώσις κόσμος ἀναξή,
κ' ὁ Μακραντωνάκης ἦτανε μαζί.

Λαὸς κατόπιν ἔτρεχε μὲ παραχάσκον στόμα,
κ' ὁ κύριος Πρωθυπουργὸς πῆγε καὶ στῆς Μηλιαῖς,
ἐπῆγε καὶ στῆν Πορταριά, μὰ κ' ἔκει πῆρ' ἀκόμα
τὴν πόρτα τοῦ κτυπούσανε γιὰ χιλίαις δὲ δουλειαις.

Κι' ἐνθ' ποῦ λές ἐτρέψανε μοιραῖος μακαρόνια
μ' ὄρεϊ περισσὴ,
ἐμάθανε πῶς ἔπασαν Ἰταλικά κανόνα
μὲς στὸ Κόψμ — Καλεσί.

Κι' ὁ Βενιζέλος γύρισε κ' ἔτρεξαν τόσο φίλοι,
κ' ἔτρεξαν κ' Ἰπουργάμοιο, ποῦχουν καὶ μὸ στὰ χιλιῶν.
κ' ἔτσι στῆς Ἀνορθώσις μιλούσαν τὸν πατέρα,
ποῦ τοῦ Πηλίου χόρτασε τὸν ζεῖδιωρον ἀέρα.

Ἐσὺ, ποῦ κόβεις τὰ χρυσᾶ
τῶν Ἐσπερίδων μῆλα
κ' ἄλλα κερδίζεις περισσά,
πρὸς τοὺς πιστούς σου μίλα.

Μὲ τῆς δικαῖς σου τῆς μπιακῆς
ἀνάβου μὲσα μὲς φωτιαῖς,
γινόμαστε κομμάτια.

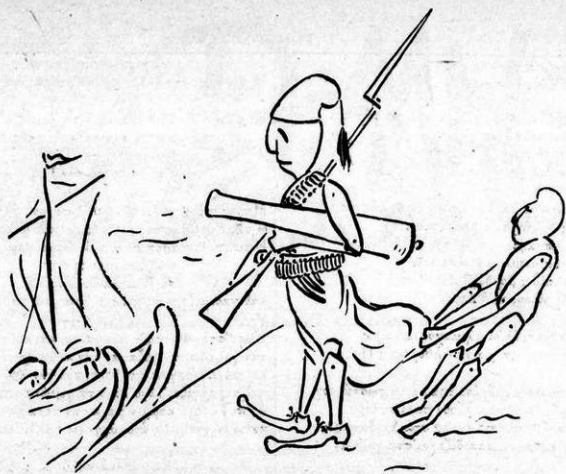
Κύττα πῶς τριγυρίζομε,
κύττα πῶς σ' ἀντικρίζομε
μὲ λιγωμένα μάτια.

Ἐσὺ, ποῦ πῆγες στῆς Μηλιαῖς,
ἔλα καὶ μιλῆσέ μας,
καὶ δὲς μὲς ἀσπραῖς πασχαλιαῖς
καὶ παρηγόρησέ μας.

Μ' αὐτὴν τὴν μεταρροῦμισι τραβοῦμε τὰ μαλλιά μας...
δὲν μὲς μιλᾷς, μὴ λίσσα μὲς, δὲν μὲς μιλᾷς, μὴ λίσσα μὲς.
Κι' ἂν μὲσα στὸν Παράδεισο τῆς Πορταριάς ἐπῆγες,
κάνε τὴν πόρτα τῆς Ἀρχῆς
ν' ἀνοίξῃ καὶ σὲ δυστυχτεῖ,
ποῦ χάστου μόνου μούγιας.

Ἀπρίλις εἶναι γόφω μας, κ' ἐμεῖς πονοῦμε, σκάνομε,
κ' ἔστειγνους τὸ στόμα μὲς χωρὶς νεροῦ σταλά,
καὶ τίποτε καλλίτερο δὲν ἔμεινε νὰ κάνομε
παρὰ νὰ συχοτριβοῦμε τὴν θάλα μὲς κοιλιά.

Ἐσὺ στῆν ἄθροισι πῆγες τοῦ Βόλου
καὶ ἐμεῖς ἐπίγυμνε κατὰ διαβόλου.
Ἐσὺ παράφαγε στοῦ Κασσαβέτη
κ' ἐμάς μὲς ἔφαγε κακὸ σεκλέτι.
Σὺ καὶ τὸ Πήλιον εἶδες, Σωτήρα,
κ' ἐμεῖς δὲν βλέπομε στὸν ἥλιο μοῦρα.

**Κι' ὁ Φασουλῆς στὴν Χίο τρέχει παραλαλῶν
νὰ τὴν ὑπερασπίση κατὰ τῶν Ἴταλῶν.**

Πές μας ἡ μεταφρόνησις θὰ γίνη, δὲν θὰ γίνη;
ὅμως ὁ Βέ δὲν ἀπαντᾷ,
κι' ἀνάβει μέσα τῶν σεβντὰ
καὶ δυνατὸ γλαγκίνι.

**Βομβαρδισμοί,
βρονταί, σεισμοί.**

Φ.—"Ἄλλ' ὅμως, Περικλέτο μου, παραιτήσε τὰ γέλοια,
μὴν ἀδρανεῖς σὰν κουτεντές,
κι' ἀκουσε κτύπους καὶ βρονταίς
ἐκεῖ στὰ Δαρδανέλια.

Βομβαρδίζεται, τρελλέ,
τὸ μεγάλο Κοῦμ.—Καλέ,
μπᾶμ καὶ μπουμ γι' αὐτὸ κανόνια,
ποῦχουν μέσα μακαρόνια.

Ντουνηῆς ἀναστατώνεται
παντοῦ τῆς οἰκουμένης,
κι' ἐν' ἄλλοιο σκοτινέται
κι' ἕνας κοινὸς Ἀρμέντης.

"Ἀχλαυτὸς ὁ κόσμος πάλι
τί τραβᾷ καὶ μετὴν Πύλην
μέσα στ' ἄλλα βράκιά του.

Νέα συμφορὰ μεγάλην,
κι' ὅπου πᾶς καὶ μὴν τορπίλην
κι' ἕνας κίνδυνος θανάτου.

Νέα φάσις ἀνατέλλει,
ποῦ δὲν εἶνε παῖζε γέλα,
κι' οἱ δικοί μας οἱ φρατέλοι
μὲ τοὺς στόλους σὺρε κι' ἔλα.

Πάλι τὸν ντουνηῆ θὰ ρέψουν
ξερνικά κι' ἀνατριχίλαις...
πᾶν ψαράδες νὰ ψαρέψουν
καὶ ψαρεύουνε τορπίλαις.

Π.— Κι' ἐδῶ τορπίλαις ξερᾶν τὸ κύμα,
κι' ἐγὼ νομίζω σὲ κάθε βῆμα
κάποια τορπίλη πῶς θὰ πατήσω,
κι' ἐμέσως στέχω καὶ πᾶω πίσω.

Γελῶσαν φύσιν
τρομάζουν μπόμπαις,
κι' ἤχουδ' στὴν κτίσιν
Ταρτάρων τρώμπαις.

Τὸ πᾶν περνοῦτο...
μὰ τεῖναι τοῦτο;
Ἄκου σὲ φρούρια
πολέμων θούρια,
καὶ φασαρίαίς
καὶ μπαταρίαίς.

Φ.— Τρέμε, Περικλέτο, τρέμε... τῶρα σύρραξις ἀγρία,
τῶρ' ἀντία γιὰ πικασάτο...
βομβαρδοβολοῦνε κάστρα καὶ ρωτοῦνε μ' ἀπορία:
μὰ περκε δὲν πέφτουν κάτω;

Κι' ἂν πικνοῦ καπνοῦ νεφέλην
γῆν καὶ θάλασσαν καλύπτει,
ἐμὰς ὅμως δὲν μὰς μέλει,
Περικλῆ τσικιακογλύπτει.

'Ἀπρίλης εἶναι γύρω, καὶ μετ' στὴν ὁμορφίᾳ του
βομβεῖ κι' ἡ μηλολόνη κι' ἡ βόμβα τοῦ θανάτου.
'Ἀπρίλης εἶναι γύρω... μύσχοι, χαρακί, παιγιόλια
σ' ἐρώτων οὐρανούς,
κι' ἐγὼ τορπίλαις βλέπω κρυμμέναις σὲ γρασιδιὰ,
σὲ χόρτα, σὲ σανούς.

'Ἀπρίλης εἶναι γύρω, καὶ θιέπω πρασιναῆδες,
κι' ἀκούω πυρροδίων καὶ γδοῦπων πατινάδες.
'Ἀπρίλης εἶναι γύρω.
κι' ἐγὼ ποῦ λές οἰκτιρῶ